

po@dium

2016

Nr. 11 - december

Bennie Huisman

Arrivederci Berlijn?

November had volgens de deskundigen een opvallend hoog aantal vorstdagen, maar dat gaf geen problemen, onderweg naar Workum, Groningen, Leeuwarden, Roodhuis, Den Haag & Grou: mijn serie voorstellingen rond het sluitstuk van het Berlijnproject: de bundel *naar Berlijn / nei Berlyn*. Het krijgt zeker nog een vervolg: het is mooi om te doen, vooral de 'kamervoorstellingen', daar lust ik wel pap van. Wie er bij waren vonden het 'heel interessant' tot 'erg mooi'. En wie er niet waren, weten nog niet wat ze hebben gemist en krijgen in 2017 een herkansing. Ik werp maar wat flessenpost in de culturele zee, in de hoop dat het hier en daar aanspoelt en opgepakt wordt. En anders bedenk ik zelf wel wat.

Maar de behoefte om er mee door te gaan heeft enige concurrentie. Naast achterstallig onderhoud van liefdes, huis en erf, is daar ook de ambitie om met mijn nieuwe project te beginnen: *Sanfirido*.

Dat is niet alleen de titel van de roman die op stapel staat en die ergens tussen de herfst van 2018 en het voorjaar van 2019 zal verschijnen, het is ook de naam van een *Po@dium*-project. Met daarin verhalen over het schrijfproces, met kleine voorstellingen en met wat ik verder nog allemaal bedenk.

Dit is de laatste *Po@dium* van 2016 en eerste van drie '*Winterpo@diums*', die alle drie op de 21e van de maand uitkomen. Op 21 maart 2017: 'een nieuwe lente, een nieuw geluid...' Of: 'nieuw?'

Je bedenkt wat...

Alle lezers mooie feestdagen toegewenst. En een nieuw jaar, dat meevalt.

Buon giorno Sanfirdo

Sanfirden. (of Sânfurd, op z'n Fries)

Het is eigenlijk een dorpje van niks. Een handjevol huizen rondom een kleine kerk met begraafplaats, wat boerderijen, een monumentaal 'urinoir' en een steiger aan het Hop.

Zoals op de oude kaart hiernaast is te zien liep er een weg vanuit Oudega - De Band. Nu loopt het begin daarvan door naar Gaastmeer en is er een afslag naar Sanfirden. Na het dorpje gaat de weg verder naar een kampeerboerderij aan de Vlakke Brekken en loopt daar dood. Het voeteneind van de wereld.

Die 'wereld' komt overigens wel naar Sanfirden. Mensen met een boot, die ieder jaar even bij de steiger aanleggen. Voor de rust, of voor de concerten, die regelmatig in het kerkje worden aangeboden. Het was en is een manier om de restauratie en het onderhoud te bekostigen. Het is ook een populaire plek om te trouwen, zowel voor de ceremonie als het feest.

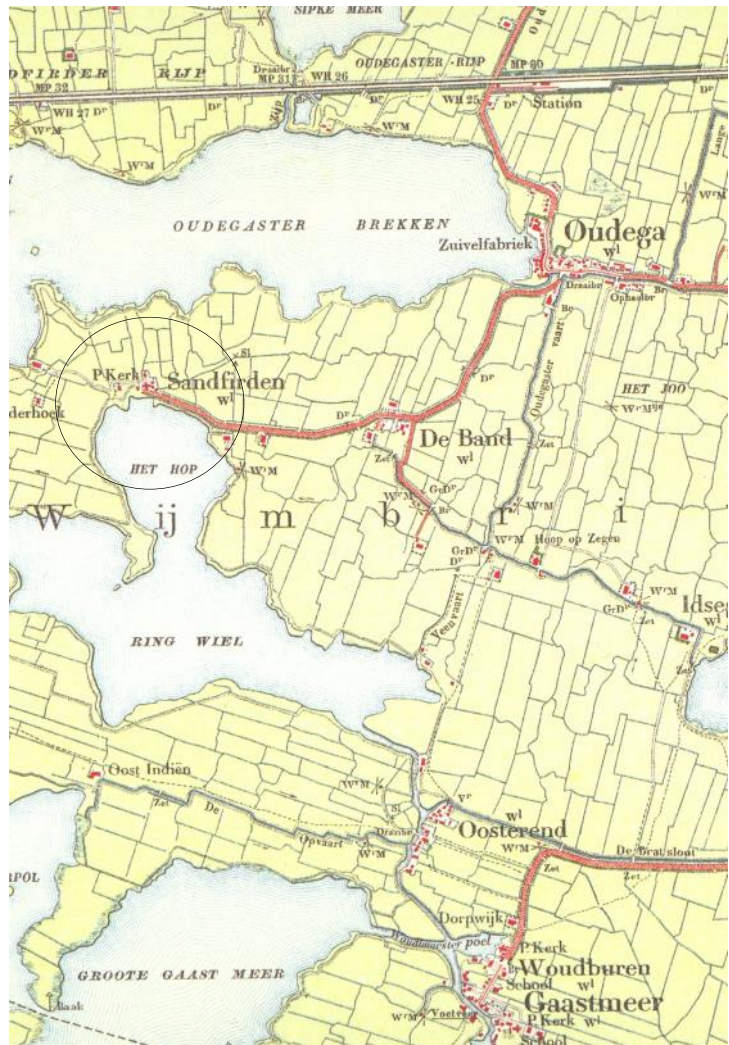
Hoe mijn geschiedenis verweven raakte met dit bijzondere dorpje in een bijzondere streek is een mooi verhaal, dat ik in de komende Po@diums wat uit de Persoonlijke Archieven wil opduiken. Het begin ligt halverwege de jaren '90.

Na drukke 'theaterjaren' begon ik in de herfst van '96 columns te schrijven voor de Leeuwarder Courant, die meestal om de 14 dagen werden gepubliceerd. In het voorjaar van '97 schreef ik een kleine cyclus: Dichterliefde. Ik had ooit al eens twee liefdesliedjes in de Friese Zuidwesthoek gesitueerd: de *Lytse Boerefaam út Aldegea* (of: it *Swalkerslietsje...*) en *Akky fan 'e Gaastmer*. De eerste - naamloze - boerenmeid uit Oudega was fantasie, maar Akky uit Gaastmeer bestond werkelijk; alleen de beschreven liefde was verbeelding. Beide liedjes waren regelmatig op Omrop Fryslân te beluisteren.

In de columns stoeide ik wat met de beide jonge vrouwen en al schrijvende kreeg ik het idee om er nog een derde bij te zoeken. En daar een nieuw liedje over te schrijven. De column over die zoektocht staat op de volgende bladzij. De eerste versie van het liedje - vol met fouten - werd er bij afgedrukt.

Dat was het begin van mijn geschiedenis met Sanfirden. En door die fouten kreeg het al snel een vervolg dat niet was voorzien, maar dat het vanaf het begin wel bijzonder maakte.

Maar daarover meer in het nieuwe jaar.

Graag had ik nu verslag willen doen van een echte zwerftocht, hoe klein en hoe beperkt in tijd ook. Lopend, op de fiets of - het meest passend in deze kontreien - met een bootje. Zeilend zou ik door de streek zwerven en een spits torentje, dat aan de einder boven een groepje bomen uitstak zou genoeg zijn om daar verder te zoeken. Een smalle opvaart in en voorbij de laatste kuilbult zouden de eerste regels van een liedje zich als vanzelf aandienen::

Hantsjefol huzen, wat pleatsen, in toer, en de wyn giet der oer... ‘

Maar zo 'n dichterlijke speurtocht zit er in deze fase van het bestaan niet in, druk als ik het heb met het schoonvegen van dagelijkse paadjes, met relaties, afspraken en toezeggingen. Daarom moet het maar met de auto, even tussen een noodzakelijke repetitie en een nuttig voornemen door. En zo rijd ik langs het uitdijende en bedrijvige Heeg de ruimte in, als een dichterlijke ei-zoeker, spiedend naar een broedje poëzie.

Ik heb thuis overigens al wat voorwerk gedaan, op de waterkaart van Friesland (*) Ik heb zelfs al een eerste keus gemaakt en zo beland ik in Sanfirden / Sânfurd. Dat wil zeggen: ik sukkel er doorheen voor ik het in de gaten heb. De weg loopt al na een paar kilometer dood op een kampeerboerderij aan de Brekken. Aan de andere kant van het water zie ik het parmantige torentje van Nijhuizum, ook een mogelijke kandidaat. Meer naar het zuiden weet ik It Heidenskip, dat ik er ook van verdenk niet helemaal zonder dichterlijke mogelijkheden te zijn.

Ik rijd stapvoets terug naar mijn oorspronkelijke bestemming. De betondijk en de diep uitgesneden waterlopen er naast zijn zo nieuw, dat de poëzie nog geen tijd gekregen heeft om te herstellen. In Sânfurd stap ik uit en doe een rondje om de kerk en over de begraafplaats. Aan de andere kant van de weg knabbelt het water aan een stuk grasland met pollen en riet, dat volgens een publicatie naast de kerkdeur de naam Leechhiem draagt; en ik kan mij wel wat voorstellen bij de strijd, die hier in tijden van hoog water is gevoerd om kerk en toren te behouden. Mijn eigen hoge water raak ik kwijt in een stokoud urinoir. Daarna kan ik lezen, dat de kerk een bijzonder orgel heeft en komt de verbeelding wat op gang.

Dan staat plotseling de deur half open en hoor ik een fuga van Bach en weet ik daarboven het mysterie van een mooie, jonge organiste of zelfs en zangeres. Smakelijke details dienen zich al aan, maar ze lijken mij geschikter voor een verhaal dan voor een liedje.

Het voorjaar is nog vroeg, het dorpje heeft de winterslaap nog niet uit. Mededelingen over activiteiten verwijzen naar de zomer en brengen mij op het spoor van de seizoenen. Ik weet plotseling dat mijn liedje moet gaan over het verlangen. Het verlangen, dat mooier is dan de vervulling. Het verlangen dat de mythe in stand houdt. Het verlangen, in dit geval, naar een 'Simmerfamke van Sânfurd', dat de zomer en de liefde in zich verenigt, twee zaken, waar even intensief naar wordt uitgezien en die allebei vaak tegenvallen. Dat is geen reden om er maar van af te zien en de liedjesschrijver is wel de laatste, die het wat dit betreft kan laten afweten.

Op de terugreis steek ik nog even aan in Heeg en maak onder het genot van een smakelijke hap wat eerste aantekeningen. Over een liefdesliedje dat ik heb beloofd, maar ook meer persoonlijke notities over de mogelijkheden en onmogelijkheden van het menselijk bestaan en dat van mijzelf in het bijzonder.

Ooit, ooit zal ik terugkeren in een bootje, een zwerwersbootje, dat ik zal bouwen met mijn eigen handen en verbeelding. Maar het is zaak om dat zo lang mogelijk uit te stellen, want het is zoals het Dichterlijke Schriftwoord zegt:

'Geloof, Verlangen en Liefde, maar de grootste van dezen is het Verlangen.. (Zwerfer 13, vers 1)

(*) Google Maps bestond nog niet...

Simmerfamke fan Sanfurden *(oerversie, afgedrukt bij het artikel op pagina 3)*

Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it hjerstich wurden. En ik tink oan dy.
Simmerfamke fan Sanfurden, no't de weagen wylder wurde, nûnderje ik foar dy.
Mankelietsjes waarme wizen, en dan komsto út 'e dize fan de tiid.
Simmerfamke fan Sanfurden juster is it hjerstich wurden. En ik tink oan dy.

Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it winter wurden, En ik tink oan dy.
Simmerfamke fan Sanfurden, no't de wetters strjemme wurde, sjong ik wat foar dy.
Operettes, Schubertlieten, krekt as doe't we bûten sieten, nachtenlang.
Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it winter wurden. En ik tink oan dy.

Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it maaityd wurden. En ik dream fan dy.
Simmerfamke fan Sanfurden, no't de Brekken wekker wurde, spylje ik foar dy.
Walskes, tango's en musettes, en se sweve oer de wetters nei dy, nei dy.
Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it maaityd wurden. En ik tink oan dy.

Simmerfamke fan Sanfurden, juster is it simmer wurden. En ik wol nei dy.
Simmerfamke fan Sanfurden, no't de Brekken waarmer wurde, komt de koarts op 'en nij.
Aanst dan sjonge wy tegearre, under moanneljocht en stjerren,
weagesankjes, leafdesankjes, widzesankjes.
Simmerfamke fan Sanfurden, juster is simmer wurden. En ik kom by dy.

Colofon

In verband met 'Kerst' - pakjes onder de boom, enz. - wordt de aktie nog even verlengd:

nei Berlyn cq naar Berlijn - bundel met CD -
wordt in 2016 nog zonder portokosten toegestuurd.
Een tientje per stuk.

Wie thuis de ruimte heeft kan een 'kamervoorstelling' over Berlijn aanvragen:
een interessante avond of middag voor vrienden, familie, kennissen & relaties
Alle faciliteiten kan ik zelf meenemen.
Voorwaarden in overleg.

Po@dium is een Persoonlijk Digitaal Maandblad
Het wordt toegestuurd, maar is ook op mijn website te lezen:

www.benniehuisman.nl

Alle eerdere nummers zijn daar te vinden: Po@diumarchief

Wie op de maillijst wil: stuur een mail. Wie er af wil: ook
(info@benniehuisman.nl)

Bennie Huisman, Herenwal 3, 8441 AZ Heerenveen, 06-29155260